

Búth Emília

BENNEM A KÖTÉS

HORGAS BÉLA VERSÉHEZ

2019-01-30 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, JEGYZET

FELHŐK

*talán a felhők nem is félnek
talán a tornyok nem is égnek
talán a város romba nem dől
talán a vihar sem dörömböl
talán a tóba hegy nem omlik
talán a kötés föl nem bomlik
talán felhője sincs az égnek
talán a felhők nem is élnek*

Nem tudom a történelmi háttérrel, nem tudok földig érő, szél fodrozta, lengette, lobogtatta drapériát illeszteni a vers mögé, köré. Nem tudom, milyen családi függöny résén, szakadásán, esetleg a függöny mintáján lát, látunk ki a világra. Befelé pásztázunk? Mintha ezeroldalas könyv kitépett lapját vagy egy hosszú szövegből kiollózott pár mondatot olvasnám, értelmezem a verset. Gépi, meglehetősen monoton hangon tolmácsolja a számítógép képernyőolvasója. A központozás hiánya kedvez az „előadásnak”. Nem kunkorodnak kérdőjelbe, nem esnek le, nem húznak felfelé a sorvégek. Többször meg kell hallgatnom, hogy a közbeeső súlyos sorokat is meghalljam. Ne csak a mázsás első és utolsót. A két sor, a félő, és élő, talán létező felhő présbe szorítja a közbe esőket. Talán a felhők nem is, talán a tornyok nem is, talán a város nem... de igen, de igen, de igen! Félnék, égnek, dől, dörömböl! És omlik és bomlik és ég! Ha ég, akkor van. Ha a záró sorban ott lenne, hogy már, akkor (talán) azt érezhetnénk, hogy nem. De így igen. A felhők élnek! Baljós, félelmetesen feszes nyolc sor.

tárgya nincs rettegés

Nem tudom térben, időben elhelyezni. Kora nincs, nem konkrét félelem – ettől félelmetes. Úgy van benne, hogy nincs benne, a kálmáncsai klottnadrágos kiskickó. Úgy van benne, hogy nincs benne, a Moszkva teret tenyerében hordozó, az Akastyán-hegyen sétikáló, vénülő pasas. Nem esik szó róluk, de ez a „tárgya nincs rettegés” az ő félelmük, ahogy az enyém is. Nyolc feszes mondat: félig leeresztett redőny résein, pengeéles közein

próbálom kivenni, mit látok: égő tornyokat, romba dőlő várost, tóba omló hegyet... milyen kötés bomlik. Van felhője az égnek? Élnek a felhők? Félnek? Igen. (Igen, igen, igen.) Csak az fél, aki él.

A felhő, a város, a tornyok, a vihar, a hegy, a kötés bennem: befelé pásztázok.

kép | [Ivan. flickr.com](#)